

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7519200602
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7519200602.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Mílovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., o zaplatenie 184,92 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 20.05.2019, sp. zn. 13Csp/52/2019

rozhodol:

Zrušuje rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 20.05.2019, č.k. 13Csp/52/2019-68 a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy vo výške 184,92 EUR s príslušenstvom a náhrady trov konania, ktorú odôvodnil tým, že žiadosťou zo dňa 12.07.2016 požiadal žalovaný právneho predchodcu žalobcu - Sberbank Slovensko, a.s. o uzatvorenie Rámcovej zmluvy o bežnom účte, pričom táto zmluva bola v ten istý deň uzavretá. V zmysle takto uzavretej zmluvy právny predchodca žalobcu viedol pre žalovaného bežný účet a poskytoval mu služby s ním spojené, pričom žalovaný bol povinný na svojom účte udržiavať dostatok finančných prostriedkov na zúčtovanie platobných príkazov, inkás, poplatkov a pod. Žalovaná suma 184,92 EUR predstavuje rozdiel medzi debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného, pričom žalovaný bol o všetkých prekročeníach v rámci svojho účtu informovaný prostredníctvom výpisov z účtu.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu so žalovaným uzavreli dňa 12.07.2016 rámcovú zmluvu č. 1000135153/3100, a to na základe žiadosti žalovaného o otvorenie bežného účtu a uzatvorenie rámcovej zmluvy. Predmetom rámcovej zmluvy bolo otvorenie bežného účtu a poskytnutie platobných a bankových služieb v dohodnutom rozsahu, ktoré sa budú viazať na konkrétny bankový účet. Žalovaný bol povinný na svojom účte udržiavať dostatok finančných prostriedkov na zúčtovanie platobných príkazov, inkás, poplatkov, pričom žalovaná istina v sume 184,92 EUR predstavuje rozdiel medzi debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného.

4. Súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), f), § 9 ods. 2, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 4 písm. a), 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a čl. 3, 5 a 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993.

5. V spore rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP vzhľadom na to, že išlo o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu neprevyšuje 1.000 EUR.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že strany uzavreli zmluvu spotrebiteľskú, preto je nutné ju posudzovať v súlade s ustanovením §52 a nasl. Občianskeho zákonníka s tým, že spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné.

7. Súd tak preskúmal uzavretú zmluvu medzi stranami sporu a dospel k záveru, že jej súčasťou je aj poskytnutie spotrebiteľského úveru formou povoleného prečerpania s max. hranicou 5.000 EUR, po splnení podmienok stanovených bankou, ktoré sú uvedené v čl. 4 bod. 4.2 zmluvy ako aj vo všeobecných obchodných podmienkach, pričom banka si v bode 4.3 spresnila definíciu prekročenia tak, že v dôsledku zúčtovania úrokov poplatkov alebo v dôsledku nezaplatenia rozdielu pri znížení úverového rámca môže na bežnom účte dôjsť k Prekročeniu. Súd však mal za to, že žalobca nepreukázal a neosvedčil akým spôsobom bolo žalovanému poskytnuté či už povolené alebo nepovolené prečerpanie účtu, či vyzval žalovaného na plnenie a upozornil ho na omeškanie a debetný stav účtu, a zo zmluvy ani nevyplýva skutočnosť, že by si účastníci tohto právneho vzťahu dohodli odplatu za využitie tejto bankovej služby, zo zmluvy nemožno ani zistiť za aké časové obdobie je nastavená úroková sadzba a ani iné podmienky, za ktorých dôjde k jej zmene resp. či ide o fixnú úrokovú sadzbu, pričom však zákon nevylučuje situáciu, keď by žalobca nemohol časť úverových podmienok uviesť vo všeobecných obchodných podmienkach, avšak nesmie túto situáciu zneužiť v neprospech spotrebiteľa, keď mu v podstate v zmluve zamlčí povinnosť uhrádzať úroky z úveru v určitej ním stanovenej výške, bez patričného vysvetlenia, len všeobecným odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd považoval dohodnutú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a dohodu ohľadom úrokov z úveru za neplatnú, pričom prihliadol na skutočnosť, že nemožno jednoznačne určiť, či žalovanému bol poskytnutý bezúčelový revolvingový úver, a preto sa podľa pravidla uvedeného v § 54 ods. 2 OZ, priklonil v prospech spotrebiteľa.

8. Zároveň z predložených výpisov z účtu ako aj prehľadu kreditných a debetných operácií uvedených v žalobe vyplynulo, že žalovaný čerpal úver, označený v prehľadnom výpise slovným spojením customer lending. Okrem toho súd zistil, že na ťarchu žalovaného bolo účtovaných množstvo poplatkov označených ako poplatky za transakcie, za vedenie účtu, zmeny, upomienky, za platbu u obchodníka, úroky a ostatné, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko rozdiel medzi reálnym čerpaním peňažných prostriedkov žalovaného z bežného účtu a medzi reálnym plnením žalovaného v prospech účtu je krytý jednotlivými peňažnými operáciami zo strany žalovaného, a keďže súd vyslovil, že dohodnutá zmluva je bezúročná a bez poplatkov, mal za to, že žalovaná suma pozostáva z množstva poplatkov, ktoré žalovaný nie je povinný uhradiť, a preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

9. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

11. V odvolaní uviedol, že z obsahu rozsudku vyplýva, že predložil súdu prvej inštancie rámcovú zmluvu, žiadosť o otvorenie osobného bežného účtu spolu s ostatným spisovým materiálom, pričom žalovaný si žalobu dňa 22.03.2019 prevzal, avšak sa k nej nevyjadril. Žalobca bol názoru, že porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ust. § 150 CSP pre obidve strany sporu, sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Z obsahu rozsudku je zrejmé, že tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu, žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel, preto konštatovanie o nepreukázaní akým spôsobom bolo žalovanému poskytnuté či už povolené alebo nepovolené prečerpanie účtu, či vyzval žalovaného na plnenie a upozornil ho na omeškanie a debetný stav účtu, ako i ďalších skutkových tvrdení, nemalo oporu v zistenom skutkovom stave. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné pre svoje rozhodnutie ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Ak potom tvrdený skutkový stav, žalovaným nepopretý, súd neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie

veci samej, na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporu sporné, ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Z koncepcie § 297 písm. b) CSP vyplýva, že zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, kedy skutkové tvrdenia strán sú nesporné, nie však v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav súd prvej inštancie považuje za nedostatočný. Ak sa ukáže, že strana doteraz nesplnila svoju povinnosť tvrdenia alebo povinnosť dôkaznú, musí súd prvej inštancie vždy nariadiť pojednávanie, pretože si plní obligatórnu povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 CSP a informovať strany sporu o rozsahu sporných a nesporných skutočností a o rozsahu dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné. Vzhľadom na to, že súd uvedeným spôsobom nepostupoval, ale namiesto vykonania dokazovania meritórne rozhodol, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a to vykonávať procesné úkony v rámci dokazovania a realizovať tak svoje právo na súdnu ochranu. Ak podľa názoru súdu žalobca uplatňoval právo na peňažné plnenie, ktoré nevyplývalo z tvrdení obsiahnutých v žalobe a z listinných dôkazov pripojených k žalobe, nebolo možné žalobcu sankcionovať zamietnutím žaloby bez nariadenia pojednávania. Žalobca tak konštatoval, že súd prvej inštancie nepostupoval uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný a prekvapivý postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Žalobca ďalej uviedol, že priamo v žalobe špecifikoval uplatnený nárok, keď uviedol, že na základe zmluvy zriadil pre žalovaného účet a poskytol mu služby súvisiace s vedením účtu s možnosťou poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania, ktorú žalovaný nevyužil, teda žalobca neposkytol žalovanému revolvingový úver. Nepovolené prečerpanie a povahu debetného zostatku na účte žalobca špecifikoval v čl. III žaloby a z čl. IV žaloby vyplýva, že žalovaný bol o svojom prekročení a úrokovej sadzbe úročenia informovaný. Zmluvu tak nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, keďže táto pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. K poplatkom žalobca uviedol, že všetky poplatky sú vyjadrené jasne, zrozumiteľne a určito v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou zmluvy. Ani zákon o platobných službách nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané a nie je daný dôvod na nepriznanie poplatkov súvisiacich s vedením účtu žalovaného. Zároveň zákon č. 129/2010 Z. z. nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku.

12. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

14. V prejednávanom spore neboli splnené podmienky pre rozhodnutie v spore bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP a v dôsledku tohto nesprávneho procesného postupu súd vo veci rozhodol predčasne, a teda vecne nesprávne.

15. Súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 297 písm. b) CSP, že ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 EUR, mimo pojednávania vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to žiadosťou o otvorenie bežného účtu a uzatvorením rámcovej zmluvy, rámcovou zmluvou o bežnom účte a výpismi z účtu a v spore rozhodol bez nariadenia pojednávania dňa 20.05.2019 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

16. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo významné predovšetkým vyriešiť si najskôr tú procesnú otázku, či súd prvej inštancie mohol podľa ust. § 297 písm. b) CSP vo veci samej rozhodnúť bez nariadenia pojednávania za situácie, keď podľa neho žalobcom predloženými listinnými dôkazmi neboli preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti a súd prvej inštancie tak musel založiť svoje rozhodnutie najmä na závere o neunesení dôkazného bremena žalobcu.

17. V zmysle ust. § 297 CSP (Osobitné ustanovenia o pojednávaní) súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak
a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa,

b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšujú 1.000 €.

18. Vyššie citované zákonné ustanovenie je súčasťou druhej hlavy CSP - Spory s ochranou slabšej strany, prvého dielu - Spotrebiteľské spory, a teda upravuje zákonné podmienky pre rozhodnutie súdu v spotrebiteľských veciach bez nariadenia pojednávania.

19. V spotrebiteľských veciach súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, ak vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa (písm. a/) alebo ak ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,- EUR (písm. b/). Podmienky v zmysle § 297 písm. b) CSP pre rozhodnutie súdu bez nariadenia pojednávania musia byť splnené kumulatívne, a teda nesplnenie niektorej z nich má za následok, že súd je povinný vo veci nariadiť pojednávanie.

20. Cieľom vyššie citovaného zákonného ustanovenia je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v tzv. bagateľných sporoch (bagateľný cenzus pri spotrebiteľských sporoch predstavuje 1.000,- EUR), pri ktorých zároveň nie je potrebné dokazovanie vzhľadom na nespornosť skutkových zistení a nie je nevyhnutné ústne pred súdom prejednať argumenty strán týkajúce sa právneho posúdenia sporu.

21. Zákon nestanovuje, čo treba rozumieť jednoduchým právnym posúdením. Posudzujúcim subjektom toho, čo je jednoduché právne posúdenie, je konajúci súd.

22. Za nesporné skutkové tvrdenia sa v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považujú skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela.

23. V zmysle ust. § 186 ods. 2 CSP súd má vychádzať zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, a teda nie je povinný o nich vykonávať dokazovanie.

24. Skôr, ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Táto klasifikácia má pre ďalší procesný postup súdu zásadný význam. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. To však neplatí výnimočne, ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti nesporných skutkových tvrdení (§ 186 ods. 2). Zákon používa pojmy „nesporné tvrdenia“ (§ 151) a „zhodné tvrdenia“ (§ 186 ods. 2), oba pojmy sú však významovo totožné (viď Civilný sporový poriadok, komentár, Doc. JUDr. Marek Števeček, PhD. a kolektív, C.H. Beck, 2016, str. 573).

25. Cit. ust. § 186 ods. 2 CSP oprávňuje súd, aby si osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Súd teda nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom skutočností, ktoré medzi stranami sporu nie sú sporné a môže ich bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia. Pri prevzatí zhodných tvrdení strán je súd limitovaný, a to v dvoch smeroch. Prvým limitom je, že súd nemôže vziať za preukázané také zhodné tvrdenia strán, u ktorých existuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Uvedená koncepcia má zabrániť vytvoreniu fiktívnych skutočností a urobiť ich základom súdneho rozhodnutia. Ak má súd dôvodné pochybnosti o pravdivosti zhodných tvrdení strán, vykoná ohľadom nich dokazovanie. V sporovom konaní strana musí navrhnúť dôkazy na ich preukázanie (okrem sporov s ochranou slabšej strany). Ak strana dôkazy nenavrhne, súd na tieto tvrdenia neprihliada (viď vyššie citovaný komentár str. 712-713).

26. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že za nesporné sa síce považujú tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, avšak súd nie je povinný vychádzať z týchto zhodných tvrdení strán, ak má dôvodnú pochybnosť o ich pravdivosti.

27. V prejednáwanej veci skutkové tvrdenia žalobcu síce žalovaný výslovne nepoprel, keďže sa k podanej žalobe nevyjadril, avšak súd nie všetky tieto skutkové tvrdenia žalobcu považoval za preukázané, a teda za nesporné, keďže (v zmysle odôvodnenia rozsudku) na ich preukázanie žalobca nepredložil potrebné dôkazy.

28. Nemožno teda súdu vytýkať, že bez ďalšieho nevychádzal zo skutkových tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, a teda že nevychádzal z nesporných tvrdení strán a žalobe bez ďalšieho nevyhovol.

29. Procesného pochybenia sa však dopustil súd, ak napriek existencii sporných skutkových tvrdení rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 písm. b) CSP.

30. Za situácie, že skutkové tvrdenia žalobcu, týkajúce sa nároku na zaplatenie žalovanej sumy 184,92 EUR (ktorá podľa žalobcu predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obrátmi na účte žalovaného) s príslušenstvom súd považoval za nepreukázané, a teda za sporné, bolo jeho povinnosťou vo veci nariadiť pojednávanie a vytvoriť žalobcovi procesný priestor na označenie a vykonanie dôkazov, preukazujúcich sporné skutkové tvrdenie.

31. Odvolací súd uvádza, že bez nariadenia pojednávania môže súd prvej inštancie vec prejednať a rozhodnúť súčasne len za podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe stranami predložených listín, lebo nimi boli preukázané všetky medzi stranami sporné skutkové okolnosti, významné pre právne posúdenie veci. Ak totiž ust. § 297 CSP upravuje podmienku, že skutkové tvrdenia strán nie sú sporné, vyjadruje tým nielen požiadavku, aby súd prvej inštancie pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení strán, resp. zo skutkových tvrdení strán, ktoré protistrana výslovne nepoprela (§ 151 ods. 1 CSP), z iného dôkazu ako z listín predložených stranami, ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými, resp. nespornými tvrdeniami strán a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie nebude (aj) nesplnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenia dôkazného bremena. Ak sa ukáže, že strana doteraz nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia (neuviedla všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedla neúplne (ako je to aj v prejednávanej veci), alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhla dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvej inštancie, aj keby išlo o spor podľa § 297 písm. b) CSP, ako to bolo v danom prípade, vždy nariadiť pojednávanie (§ 177 ods. 1 CSP), pretože si musí splniť obligatórnu povinnosť v zmysle § 181 ods. 2 CSP, t.j. určiť, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a viesť tiež svoje predbežné právne posúdenie veci, teda informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné.

32. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uzaviera, že na prejednanie veci samej nie je potrebné v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP nariadiť na súde prvej inštancie pojednávanie, i keď ide o spotrebiteľský spor do 1.000 EUR, len vtedy, ak strany sporu prostredníctvom nimi predložených listinných dôkazov a svojich nesporných tvrdení uniesli bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno a ak podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej bol týmito dôkazmi (prípadne aj pomocou zhodných, resp. nesporných tvrdení strán) zistený skutkový stav veci, čo však v prejednávanej veci splnené nie je.

33. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom predloženými listinnými dôkazmi súd nemal za preukázané tvrdenia žalobcu, bolo jeho povinnosťou nariadiť pojednávanie, na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré nie, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie a mal viesť svoje predbežné právne posúdenie veci, z ktorého by žalobca získal informáciu o rozsahu sporných a ním nepreukázaných tvrdení a mal by tak vytvorenú procesnú možnosť navrhovať ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

34. Pokiaľ súd takto nepostupoval, znemožnil tým žalobcovi, aby uskutočňoval svoje procesné práva a zároveň jeho rozhodnutie v tomto štádiu konania a dokazovania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto odvolací súd zrušil rozsudok v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

35. Po vrátení veci bude povinnosťou súdu vo veci nariadiť pojednávanie, vykonať úkony podľa ust. § 181 ods. 2 CSP a po vykonaní dokazovania vo veci opätovne rozhodnúť.

36. Vzhľadom k tomu, že výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie je súvisiacim výrokom (§ 379 písm. a) CSP), odvolací súd súčasne so zrušením rozsudku v zamietavom výroku I. zrušil aj výrok II. o trovách konania.

37. V novom rozhodnutí súd opätovne rozhodne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).